

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 04.03.2003, sp. zn. 9 Cmo 414/2002, ECLI:CZ:VSPH:2003:9.CMO.414.2002.1

Číslo: 40/2004

Právní věta: Námitka místní nepřislušnosti soudu prvního stupně sama o sobě není odůvodněnou námitkou proti směnečnému platebnímu rozkazu. Tvrdí-li žalovaný, že mu směnečný platební rozkaz nebyl doručen a že mu nezačala běžet lhůta k podání námitek, nejde o námitku proti směnečnému platebnímu rozkazu.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 04.03.2003

Spisová značka: 9 Cmo 414/2002

Číslo rozhodnutí: 40

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Směnečný platební rozkaz

Předpisy: § 175 o. s. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

M ě s t s k ý s o u d v P r a z e u s n e s e n í m z e d n e 2 9 . 5 . 2 0 0 2 o d m í t l n á m í t k y ž a l o v a n ý c h p r o t i s m ě n e č n ě m u p l a t e b n í m u r o z k a z u z e d n e 1 9 . 4 . 2 0 0 2 . R o z h o d n u t í o d ů v o d n í l s o u d u s t a n o v e n í m § 1 7 5 o d s t . 3 o . s . ř . s t í m , ž e n á m í t k y ž a l o v a n ý c h n e b y l y o d ů v o d ě n ý . Ž a l o v a n í p o u z e n a m í t l i , ž e s m ě n e č n ý p l a t e b n í r o z k a z n e o b d r ž e l i d o v l a s t n í c h r u k o u , a n i ž b y k o n k r é t n ě u v e d l i , c o n a m í t a j í p r o t i s m ě n c e č i d ů v o d u s m ě n k y .

Žalovaní podali proti usnesení odvolání, ve kterém navrhli usnesení změnit tak, že se námitky žalovaných neodmítají. Podle § 175 odst. 1 o. s. ř. je žalovaný povinen v námitkách uvést vše, co namítá proti směnečnému platebnímu rozkazu, nikoliv proti směnce, jak nesprávně uvádí soud. Dále žalovaní poukázali na rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. [II. ÚS 406/2000](#) ze dne 7. 11. 2000, podle kterého musí být platební rozkaz ve zkráceném řízení doručen žalovanému do vlastních rukou, z čehož plyne rovnost účastníků řízení. Při nedoručení platebního rozkazu do vlastních rukou by došlo k porušení čl. 1 a čl. 37 odst. 3 o rovnosti účastníků v Listině základních práv a svobod a čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny.

Žalobce se k odvolání vyjádřil a navrhl usnesení potvrdit. Uvedl, že citovaný nálezn Ústavního soudu není v dané věci aplikovatelný. Žalovaní podali ve stanovené lhůtě proti směnečnému platebnímu rozkazu námitky, což svědčí o tom, že měli směnečný platební rozkaz k dispozici, měli možnost se s ním seznámit a podat proti němu námitky. Nebyli tedy zkráceni na svých procesních právech a smysl

institutu doručení směnečného platebního rozkazu do vlastních rukou byl naplněn. Kromě toho zákon připouští i možnost náhradního doručení směnečného platebního rozkazu na rozdíl od doručování platebního rozkazu.

V r c h n í s o u d v Praze bez ústního jednání (§ 214 odst. 2 písm. c/ o. s. ř.) přezkoumal napadené usnesení podle § 212 o. s. ř. a neshledal odvolání důvodným. Proto usnesení potvrdil.

Z odůvodnění:

Soud prvního stupně vydal dne 19. 4. 2002 směnečný platební rozkaz, kterým uložil žalovaným do 3 dnů ode dne doručení uvedeného platebního rozkazu zaplatit žalobci 1 000 000 Kč a náhradu nákladů řízení 86 650 Kč, nebo v téže lhůtě podat námítky proti směnečnému platebnímu rozkazu. Směnečný platební rozkaz obsahoval též poučení, že v námitkách musí být uvedeno vše, co žalovaní proti směnečnému platebnímu rozkazu namítají. Rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 26. 4. 2002. Z dodejek směnečného platebního rozkazu do vlastních rukou žalovaných (dodejek s modrým pruhem) plyne, že obě zásilky byly vyzvednuty dne 13. 5. 2002 a dne 15. 5. 2002 odeslali žalovaní prostřednictvím svého společného právního zástupce námítky proti směnečnému platebnímu rozkazu. Ve společných námitkách žalovaní uvedli, že směnečné platební rozkazy nebyly žalovaným řádně doručeny. Zásilky převzal pan J. J., který sice byl zmocněn k přebírání pošty, avšak nikoliv zásilek určených do vlastních rukou. Kromě toho je místně příslušným soudem Krajský soud v Ústí nad Labem s ohledem na bydliště žalovaných v L.

V dané věci soud prvního stupně vydal dne 1. 7. 2002 usnesení, kterým zamítl námitku místní nepřislušnosti. Proti tomuto rozhodnutí se žalovaní neodvolali, proto usnesení již nabylo právní moci a je nutno bez dalšího uzavřít, též s ohledem na § 211, § 167 odst. 2 a § 154 odst. 1 o. s. ř., že usnesení ze dne 29. 5. 2002, napadené odvoláními, bylo vydáno místně příslušným soudem.

Podle § 175 odst. 3, věty druhé, o. s. ř. pozdě podané námítky nebo námítky, které neobsahují odůvodnění, soud odmítne.

Žalovaní podali dvě námítky - namítli nedoručení směnečných platebních rozkazů a místní nepřislušnost soudu prvního stupně. Odvolací soud nejprve zkoumal, zda lze považovat námitku místní nepřislušnosti za odůvodněnou námitku, a dospěl k závěru, že se o odůvodněnou námitku nejedná. Důvodná námitka místní nepřislušnosti může vést pouze k tomu, že řízení o námitkách bude dále pokračovat u jiného místně příslušného soudu poté, co původní soud rozhodne podle § 105 odst. 2 o. s. ř. Nicméně nutnou podmínkou pro pokračování řízení o námitkách je skutečnost, že námítky proti směnečnému platebnímu rozkazu musejí obsahovat ještě jiné tvrzení než pouze tvrzení o místní nepřislušnosti. Samotná, byť i třeba důvodná námitka místní nepřislušnosti nemůže vést ke zrušení směnečného platebního rozkazu.

Odvolací soud se dále zabýval námitkou nedoručení směnečných platebních rozkazů. Pokud by toto tvrzení odpovídalo skutečnosti, pak by bylo nutno považovat směnečný platební rozkaz za nedoručený, žalovaným by neskončila třídní lhůta pro podání námitek vzhledem ke skutečnosti, že dosud ani nezačala běžet, a soud prvního stupně by byl povinen směnečný platební rozkaz doručit žalovaným. Avšak nic by to neměnilo na okolnosti, že žalovaní dosud ničeho nenamítli proti směnečnému platebnímu rozkazu jako takovému. V tomto směru je nutno souhlasit se závěrem žalovaných, že v námitkách je nutno uvést vše, co je namítáno proti směnečnému platebnímu rozkazu, nikoliv pouze proti směnce. Avšak případné tvrzení, že směnečný platební rozkaz nebyl žalovaným doručen, není námitkou svědčící proti směnečnému platebnímu rozkazu, je to pouze informace, že platební rozkaz nebyl dosud žalovaným doručen a je nutno jen opětovně doručovat, aby mohla začít běžet a též skončit lhůta pro podání námitek. Z toho důvodu ani uvedené tvrzení není odůvodněnou námitkou proti směnečnému platebnímu rozkazu.

Odvolací soud dále zkoumal, zda byl směnečný platební rozkaz řádně doručen žalovaným. Pokud by tomu tak nebylo, nebyl by dán důvod pro odmítnutí námitek podle § 175 odst. 3, druhé věty, o. s. ř., neboť by žalovaným dosud nezačala běžet a tedy ani neskončila třídní lhůta pro podání námitek. Námitky proti směnečnému platebnímu rozkazu lze odmítnout z důvodů uvedených ve zmíněném ustanovení pouze za předpokladu, že již skončila lhůta pro podání námitek.

K výzvě soudu prvního stupně Česká pošta potvrdila podáním ze dne 22. 8. 2002 tvrzení žalovaných, že směnečné platební rozkazy byly převzaty a podepsány zmocněncem žalovaných J. J.; oba adresáti se dlouhodobě zdržují mimo území ČR. Dále Česká pošta přiložila kopie notářsky ověřených plných mocí vystavených žalovanými ve prospěch J. J. V textu plné moci je uvedeno, že J. J. je zplnomocněn k vyzvedávání doporučené pošty či pošty určené do vlastních rukou zmocnitele.

Z uvedených plných mocí se podává, že J. J. byl zmocněn k převzetí též zásilek určených do vlastních rukou žalovaných, proto je nutno uzavřít, že směnečné platební rozkazy byly žalovaným řádně doručeny dne 13. 5. 2002, soud prvního stupně proto již oprávněně rozhodoval o odmítnutí námitek po uplynutí lhůty pro jejich podání.

Z výše uvedených důvodů se odvolací soud ztotožnil se závěrem soudu prvního stupně, že námitky žalovaných nebyly odůvodněné. Soud prvního stupně postupoval správně, když námitky žalovaných z tohoto důvodu odmítl, odvolací soud proto usnesení podle § 219 o. s. ř. jako věcně správné potvrdil.